Ч. 137 Второк 21 червня (3 липня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	зр.	2·40
на пів року	„	1·20
на чверть року	„	—·60
місячно . .	„	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	зр.	5·40
на пів року	„	2·70
на чверть року	„	1·35
місячно . .	„	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(З угорского сойму. — Драйфус у Франциї. — Положене в Бельґії. — Обструкция в італіяньскім парляменті.)

На нинїшнім засїданю угорского сойму прийдуть під обради предложеня банкові і валютові. При кінци засїданя має президент мінїстрів Сель відповісти на кілька інтерпеляций, між иншими також на інтерпеляцию пос. Уґрона в справі мирової конференциї в Гаґі.

Францускі часописи подають такі подробиці о приїздї Драйфуса до Франциї. Коли корабель „Сфакс" задержав ся дня 18 червня в пристани Ст. Венсан на островах Зеленого рога, аби набрати вугля, одержав его командант приказ, щоби дня 30 червня висадив Драйфуса в пристани Кіберон коло Бреста. Командант виповнив приказ і в пятницю о годинї 2-ій в ночи Драйфус був вже у Франциї. Коли лодка, що его везла з корабля, наблизила ся до берега, взяв один з жандармів ліхтарню з повоза і звернув еї в напрямі моря. Тодї на переді човна підвіс ся корабельний кадет і спитав офіцирів стоячих на березї, кому має віддати Драйфуса. На то зголосив ся капітан жандармериї Ґандон, але кадет замітив, що має приказ видати Драйфуса лише шефови поліциї. Тодї виступив наперед директор поліциї Віґе і відобрав вязня. Драйфус сїв до повоза, котрий зараз окружили жандарми. За десять мінут привезено вязня на зелїзничий дворець, звідки окремим поїздом від'їхали жандарми з Драйфусом до Рен. Драйфус, як оповідають офіцири, що з ним їхали, цїлком здоровий. В суботу по полудни позволено женї відвідати его у вязници. Остаточний процес в справі Драйфуса назначений на день 31 липня.

В суботу в полудне приймав бельґійский король Леопольд на авдиенциї бурмістрів Брукселї, Антверпиї, Ґенту і Лієж. Бурмістри представили ему, яке грізне положене в краю і як тяжко серед загального обуреня удержати лад і спокій. Поліция за слаба, а ужите войска для оборони кабінету, що допускає ся несправедливости, могло би викликати революцию. Коли мінїстерство не возьме назад предложеня в справі реформи виборчої, то бурмістри не можуть брати на себе відвічальности за удержане ладу. Король у відповіди покликав ся на свое конституцийне становище і заявив, що горячо бажає, аби привернути лад. — Як доносять бельґійскі часописи, правительство дійстно наміряє відкликати предложене о виборчій реформі, а коли би в сім тиждни сторонництва опозицийні не втихомирили ся, то король розвяже парлямент і відкличе ся до краю.

В італіяньскім парляментї обструкция в цїлій повни. Радикальний посол Пантано заявив, що крайна лївиця буде уживати всїх средств, аби унеможливити ухвалене закона о політичних зарядженях, бо сей закон суперечний з конституциею. Бесїдник домагає ся, щоби президент шанував рівномірно права всїх, бо в противнім случаю покривдженим послам всьо вільно. Коли президент не хотїв зарядити поіменного голосованя над внесенем социялістів в справі верифікациї протоколу з попередного засїданя, счинила ся в палатї страшна буча, в котрій посли частували себе пястуками. Президент мусів зарядити завішене засїданя. По отвореню засїданя зарядив президент тайне голосоване над проектами законів принятими на попереднім засїданю. В тій хвили кілька послів кинуло ся на естраду президента. Инші вхопили за урну і кинули на землю. Серед пекольного крику президент замкнув засїдане.

Новинки.

Львів дня 3-го липня 1899.

— **Іменованя.** Мінїстерство торговлї іменувало поручника Генр. Фішера, практикантів почтових: Герца Парілле в Кракові, Володим. Гнатищака, Володисл. Кшиша, Петра Крижановского, Єрон. Кшивского, Юл. Гавдека, Яросл. Сїнґалевича і Мар. Пшиборовского у Львові, Володисл. Ікля в Ряшеві, Жиґм. Терликовского у Львові, Лейбу Зальца в Коломиї, Мих. Кобиляньского у Львові, Кар. Грабовича в Бродах, Ант. Дзєцьоловского, Кар. Старака, Єв. Залуского, Юл. Смішко, Жиґм. Клечковского, Фр. Лукасевича в Тарнові, Ад. Газа, Меч. Лясковского, Ів. Куклиньского в Кракові, Йос. Мізера в Сокали, Меч. Кшишталовского в Золочеві, Бар. Шенфельда в Бучачи і Людв. Скупеньского у Львові — та почтових експедиторів: Здисл. Гродецкого в Станиславові, Ант. Сала, Теоф. Домбровского в Тернополи, Стеф. Витковского в Кракові, Ант. Гуттетера в Бориславі,

15)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

Реджінальд послухав і представив Віктора Керрінґтона ґрафови і его жінцї. Єго свобідне і хороше поведене зробило зразу добре враженє і ґр. Освальдови особа приятеля его братанича та его манери очевидно були подобали ся.

— Ви артист, як виджу — сказав він, глянувши на шкіц молодого мужчини, котрий таки дійстно був хороший, мимо того що ще не був викінчений.

— Лиш дилетант, ґрафе Освальде — відповів Віктор. — Я з фаху лікар, але доси не займав ся практикою. Менї так подобає ся независимість, що якось не хочу еї позбути ся. Від чотирнайцяти днів ходжу вже з текою під пахою в сїй прекраснїй околици — пристаю на кілька днів в кождім живописнім місци та наймаю коня, де лиш можу якого порядного дістати. Дитиняча забавка, але я так люблю.

— То лиш дуже красно з Вашої сторони. Але коли перебуваєте в моїй сторонї, то мусите брати собі коня з моєї стайнї. А деж Ви тепер стоїте на кватирі?

— В малій гостинници коло моста в Аббейвуд.

— Чотири милї від замку. Як на село, то ми в близькім сусїдстві. Вертайте з нами та поступіть до Рейнгем.

— Ви дуже ласкаві, пане ґрафе; але моє одінє не позваляє менї того....

— То не має нїчого до річи. Ми дома самі свої і я переконаний, що ґрафиня Еверстронґ не возьме Вам того за зле. Коли Вам не конче розходить ся о то, щоби докінчити шкіц, то вертайте таки зараз з нами. Правда, Горонорко, ти також просиш пана?

Ґрафиня Еверстронґ усьміхнула ся на то потакуючи а доктор подякував. Доси він не дуже придивляв ся краснїй жінцї ґрафа. Він зайшов був в сю сторону, щоби студиювати сю жінку, оттак як то хтось забирає ся до якихсь наукових розслїдів, але доси не показав по собі того, о що ему поправдї розходить ся. Він постановив собі бути терпеливим і чекати догідної хвилї.

— Она дуже красна — полумав він собі — і уміла добре скористати з тої краси. Але то ще лиш початок тогб романсу — середина і конець ще прийдуть.

— — — — — — — — — — — —

Від часу тої стрічи був доктор частим гостем на замку в Рейнгем. Талант і товарискі прикмети Керрінґтона робили ґр. Освальдови приятність. Керрінґтон умів також зручно розповісти дещо про свої давнїйші злиднї, про бідноту своєї матери, та про свої наукові змаганя, а ґраф Освальд гадав собі, що такий товариш як-раз відповідний для его братанича.

— Коби то Реджінальд хоч половину був так пильний і витревалий, як Ви, — сказав він одного разу до свого гостя.

— З часом і то буде — відповів доктор. — З Реджінальда чоловік благородний і має далеко більші здібности як я. Від него не можете жадати того, що на менї хвалите, бо він зріс в достатках. Але вибачте, що так отверто скажу і зверну Вашу увагу на то, що мало молодих людий перебуло би так честно пробу зміни щастя як Ваш братанич.

— Що Ви тим хочете сказати?

— У мене то на думцї, що такий упадок зруйнував би неодного на души і тїлї. Звичайний чоловік, як би побачив, що его вся надія на будучність так обманула, пустив би ся на дорогу всяких пороків, став би злодієм, обманцем, пияком, наставляв би якожебрак руку до тих свояків, що его вирекли ся. А Реджінальд не такий; він відважно станув до борби з судьбою, позбув ся легкодушних товаришів, і лиш то его гризло, що стратив прихильність свого стрия.

Ґраф Освальд зітхнув. Перший раз подумав він собі, що може несправедливо поступив собі супротив свого братанича.

— Правду кажете — сказав він по хвили; — на кождого був би то тяжкий допуст, і я гордий з того, що Реджінальд перебув щасливо тяжку пробу. Але того, що я постановив перед півтора роком, не можу тепер змінити. Я увійшов в нову звязь; маю надію на будучність. Мій братанич мусить покутувати за давні гріхи. Мусить тепер числити на власні сили. Коли умру без потомків, то титул ґрафа перейде на него. Я гадаю, що він буде старати ся о то, щоби придбати собі відповідного майна до титулу.

Малий був хосен з того, але Віктор Керрінґтон був досить вдоволений з сеї розмови.

Брон. Ясиньского в Коломиї, Теоф. Тарнавского в Снятині, Ел. Шавера в Кракові, Йос. Мішке в Кракові, Йос. Сенвисона в Живци і Макс. Крамера в Ланцуті почтовими асистентами. — Президия краевої дирекциї скарбу іменувала рахунковими ревідентами офіциялів: Ів. Кочоровского, Андр. Милашевского, Ів. Лїсковацкого, Ів. Новицкого і Ад. Влясака; офіциялими рахунковими: рахункового офіцияла висшого суду краевого у Львові Кавт. Беганьского і рахункових асистентів: Теоф. Дидиньского, Ів. Сїнкевича, Кар. Лїнка, Евг. Шіндлера і Ів. Кшеминьского; вкінци асистентами рахунковими практикантів: Стеф. Леонтовича, Кавт. Урускго, Ів. Вериньского, Ів. Маркевича, Фр. Цеклиньского і Фр. Радла. -- Президия краевої Дирекциї скарбу іменувала офіциялів канцелярийних: Юл. Пйонтковского, Ів. Становского, Кар. Д'Ендля, Вінк. Крупку і Юл. Лячера канцелярийними ад'юнктами, а канцелїстів Льва Нечипора і Ів. Твардиевича офіциялами.

— **Вибір другого віцепрезидента міста Львова** відб в ся в пятницю о $7^1/_2$ годині вечером. На 87 голосуючих радних дістав купець Кароль Шавр 58 голосів, бляхар Цюхціньский 25, а др. Марияньский 1 голос; три картки віддано чисті. Вибраний другим віцепрезидентом К. Шавр не був на засїданю. В середу будуть переведені вибори до поодиноких секций і рада аж тогди розпічне властиву роботу.

— **З руско-народного театру**. Зміна репертуару на Улашківцї: Замість оголошеного на день 6 н. ст. липня (в четвер) „Барона циганьского", представлена буде „Малка Шварценкопф", оригінальна штука Ґабриелї Спежко-Запольскої, в 5 дїях, в перекладі Т. Гембицкого. — Відтак по повороті дружини театральної з Улашковець до Тлустого відограе ся в суботу (8 липня) „Честь" Судермана в 4 дїях, в недїлю (9 липня) складане представлене: „Прольоґ" Матюка, „Заручини по смерти" комедия в 2 дїях, „Вечерницї" Піщиньского і „Завіщане". — В понедїлок (10 липня) театр переїде до Заліщик, де 11-ого липня дасть вже перше представлене; репертуар оголосить ся пізнїйше.

— **Утопив ся** вчера, около 10-ої години рано в ставі Собка, при дорозї на Вільку у Львові 37-лїтний фірман Василь Савицкий.

— **В снї під колеса.** У Відни їхав оногди улицею з великим набором візник Цах і спав на возі. Нараз покотив ся з воза на землю і впав просто під колеса. Віз переїхав его і нещасливий погиб на місци.

— **Як би в повісти.** Читаючи нераз повісти — от хоч би її таку, як та, котру тепер друкуе ся в наших фейлетонах — здае ся, як би то, що там описане, було не можливе, а однакож в житю дїе ся нераз так, от хоч би примірoм і слїдуюча істория, про котру доносить мадярска ґазета „Magyar Orszag": Якийсь ґраф А. С., властитель більшої посїлости в Боршод зробив донесене до прокураториї в Будапештї, що два шляхтичі, також властителї більших посїлостий, намовили 16-лїтну доньку ґрафа, котра есть тепер в однім з будапештеньских інститутів виховуючих, щоби она заручила ся з одним з них. Они вмовили в дївчину, котра есть ще майже дитина, бо дуже мало розвинена, що еї батькови грозить банкротство і она може его лиш в той спосіб виратувати, коли віддасть ся за одного з них. Паничі мабуть хотїли затуманити дївчину, щоби еї викрасти, а відтак при еї помочи дістати маеток ґрафа в свої руки. Один з них шпекулював на то, що коли оженить ся з дївчиною, ґраф все забуде і остаточно віддасть маеток зятеви, а добрий приятель і дорадник та помічник числив знов на заплату від свого товариша Ґраф довідав ся случайно о тім і запізвав обох шляхтичів до суду о обманьство, вимушене і намірене викрадене дївчини. Але оба молоді панове не лиш не напудили ся того, йно ще визвали ґрафа на поединок, ніби за то, що він їх оскорбив на чести. Рада „гонорова" рішила, що поединок може відбути ся аж по процесї. Прокураторія мабуть вже скінчила слїдство.

— **Немила пригода** лучила ся з бувшим президентом Клївлендом. Ловив він рибу на озері, і не уважаючи, зайшов на приватну власність, де було остережене, що ловлене риб і польоване заборонене. Коли Клївленд саме витягав велику рибу, надійшов властитель фарми і став его ганьбити послїдними словами, приказуючи ему сейчас забрати ся. Клївленд втїк, а переступаючи пліт, заломив его власним тягаром. Коли опісля сказали фармерови кого він вигнав, відповів, що се вічо не вадить, бо за другої президентури Клївленда старав ся він о посаду почтмайстра, але без успіху, то-ж тїшить ся, що саме тепер вирівнав з ним рахунок.

— **Скаженина у Львові.** Маґістрат міста Львова оповістив, що з причини кількох случаїв скаженини, які проявили ся в послїдних тиждях, мають всї пси держати ся на припонї, або заосмотрити ся каганцями. Ті пси, що не будуть мати каганців, або не будуть ведені на ланцушках, будуть ловлені і не можна їх буде вже викупити. Властителї псів обовязані доносити до маґістрату взглядно до комісарияту дїльницї, скоро лиш побачать признаки скаженини.

— **Камінні гроші — від паради**. Були вже й ще суть всїлякі гроші, але таких, як на Кароліньских островах (на півночи від Австралиї, котрі недавно тому Ішпанїя відпродала Німеччинї), вігде не було і нема. Круглава, нерівно обтесана плита на 1 метер в промірі, десять центиметрів груба і ваги майже півтора сотнара, з круглою діркою в серединї, то гріш не більшої вартости як наших 5 зр. з острова Яп в західній громадї Кароліньских островів. Суть ще й більші гроші, такі, що бувають на 2 метри широкі і відповідно до того тяжкі. За звичайний великий човен треба дати два такі камінні кружела і кілька малих. Спитав би може хто, на що людем на Кароліньских островах таких гроший; преці годї їх носити з собою а навіть і возити трудно. То іменно і дивно, на що тамошним людем таких гроший, тим більше, що они не потребують нїчого купувати, бо все самі собі роблять, а що посїють і засадять, то їдять, а такі гроші треба привозити здалека. Отже тоті гроші — від паради. Показуе ся, що людем треба конче чогось, чим би они могли хвалити ся, величати ся, все одно, чи они того щось в формі перстенїв попатикають на пальці, чи в формі обручок на ноги і руки, чи понавішують на ніс або на уха, чи остаточно понакладають попід хати і плоти, ось як люди на острові свої камінні гроші. Тоті величезні камінні гроші мають у них нечувану вартість, ніби таку як у Европейців диjаманти і перли; они лиш величають ся тими грішми як у нас не одна міщанка своїми коралями, і длятого не потреба, щоби ті гроші можна носити. У кого перед хатою і попід плоти більше тих камінних гроший, той і мае більше значіне в селї та на острові, може — зовсім так, як у нас — бути вибраний війтом, ба навіть послом. У кого відбуває ся весїле або наступае зміна властителя, то беруть тоті гроші на друки — иноді треба до того богато людей — та переносять на инше місце. Сї гроші то камінне богатство та-

---

Він засїяв був в серце ґрафа зародки сумніву і непевности. На жниво з того посїву треба було часу.

ГЛАВА СЕМА.

Лїдия.

На замку роїло ся від гостий. Ґраф зібрав був у себе всїх приятелїв і знакомих, щоби їм показати свою хорошу молоду жінку, що мала стати сонцем для его пізнїйших лїт. Мужчина, що в пятьдесяти роках женить ся з девятнайцятьлїтною дївчиною, бувае звичайно предметом насьмішків, поговірки та іронїчних жартів злих язиків. Ґраф Еверстронґ знав то. Він хотїв показати людем наглядно, що він щасливий — правдиво щасливий з свого вибору.

До тих, що сеї осени прийшли на замок Рейнгем, належав також і добрий приятель ґрафа Освальда, старий капітан Кране, чоловік, котрий недалеко зайшов у войсковій службі, але о котрім всї знали, що він заслужив собі був на аванс, котрий его минув. Той чоловік був ніби братом ґрафови Освальдови. Він був тим одиноким, котрий відважив ся сказати ґрафови немилу правду. Він, хоч і дуже бідний, не приймав від ґрафа ні найменшої ласки. Ґраф Освальд був для него правдиво прихильний; він був би ему охотно помагав грішми, але не мав нїколи відваги хоч би лиш якимсь натяком нарушити гордости старого вояка.

Капітан Кране прийшов був до Рейнгем в тім настрою, щоби докоряти свому приятелеви за его нерозважне подружене. Він прибув як-раз в ту пору, коли гостинна саля була повна гостий, і станув загніваний в души та готовий глумити ся, як-раз коли другі гостї тиснули ся до ґрафа Освальда, щоби ему ґратулювати.

Поволи розходили ся гостї по всїх комнатах, а оба приятелї лишили ся самі.

— Ну, старий друже — відозвав ся ґраф до свого приятеля і наставив руки до него, щоби его ще щирійше устиснути як при першім повитаню. — А ти менї не пожелаеш?

— Та чого я тобі маю желати? — сказав на то Кране з гнївом. — Скажу тобі правду, то она тобі не сподобае ся, а маю тобі щось брехати, Господи! таже я би за кождим словом душив ся. Я і так вже не міг видержати, коли всї тоті ідіоти говорили тобі комплїменти, а тепер коли они повиносили ся, щоби тобі поза плечима сьміяти ся з тебе, хочеш, щоби і я так робив як они, ніби на то, щоби межи старими приятелями прийшло до роздору, коли би я тобі то скавав, що думаю.

— Отже ти гадаеш, Кране, що з мене дурак?

— Або може уважати тебе за розумного? Коли пятьдесятьлїтний оженить ся з девятьнайцятлїтною, то чей годї уважати его за Саламона.

— Ах, любий Кране, коли побачиш мою жінку, то будеш инакше думати.

— Анї трошки. Чим она красша, тим дурнїйший буде твій крок в моїх очах, бо тим певнїйша річ, що тобі прийде ся гірко жити з нею.

— Ось іде она! — сказав ґраф; — подиви ся насамперед на ню, заким еї осудиш.

З комнати де сидїли оба пани, виходило ся до другої більшої, а крізь отверті двері побачив Кране надходячу ґрафиню Еверстронґ. Она була біло убрана, в ті біленькі прозорі мушлїни, в котрих еї чоловік найлїпше любив еї, а в чорнім волосю мала сьвіжу рожу. Коли підійшла близше до ґрафа і еї приятеля, лице старого капітана набрало трохи лагіднїйшого виразу.

— Мій чоловік часто Вас згадуе — сказала она до капітана; — менї так здае ся, як би ми були давні знакомі. Я дуже рада, що можу повитати гостий Освальда.

Старий вояк подав еї свою опалену руку і стиснув еї рожеві пальцї зелїзною силою. Він споглядав на ґрафиню Еверстронґ з якимсь комічно поважним здивованем, а відтак глянув спокійно на ґрафа.

— Ну? — спитав ґраф Освальд незадовго по тім, коли Гонория лишила їх самих.

— Ну, поправдї сказавши можна твій дурний розум оправдати. Она дуже хороша людина, а коли можна спускати ся на людске лице, то і мусить бути добра.

Ґраф стиснув старому приятелеви руку в такий спосіб, що більше значив, як би не знати які слова. Він вірив безусловно в бистроту погляду капітана, а его користний суд о жінцї, котру любив, наповнив его вдячностию. Не длятого мов би він чого небудь сумнївав ся. Він вірив їй безусловно, але й хотїв, щоби й другі так само вірили.

— — — — — — — — — — — — — —

Підчас коли ґраф Освальд і его приятель сидїли так разом і розмавляли, сидїли Реджінальд Еверстронґ і Віктор Керрінґтон в хорошій малій комнатцї коло вікна і курили. Они завели з собою оживлену розмову.

— Ти дуже розумний, Керрінґтоне, я то знаю — говорив Реджінальд — але то довгий плян і вимагае богато часу, а я тимчасом не знаю, що робити.

— Ти такий нетерпеливий як мала дитина, що мае нову забавку — сказав на то доктор погірдливо. — Ти жалуеш ся на то, що все іде поволи, а преці видиш, що вже зроблений один крок за другим і то не без успіху. Ти не вірив в то, що прийде до помиреня, а преці так стало ся. Ще чотирнайцять днів тому назад ти був би сьміяв ся з того, як би тобі був сказав, що буду запрошеним гостем в Рейнгем, а тепер видиш, що і я тут. Чи гадаеш, що не треба було над тим подумати, як би то зробити? Або може я лиш случайно був того дня пополудни на горі Торпе?

мошних людий. Крім сих „грубих“ гроший суть ще й дрібні — маленькі, круглі пластинки, величини 1 центиметра, вирізані з якоїсь скальки (мушлі): гроші ті, насиляні на шнурочки, два центиметри довгі, видає громада лиш підчас війни. Тамті грубі гроші називають ся „палян“ від острова „Палян“, а сї дрібні називають ся громадскими. Єсть ще третий рід гроший, званих ярами: они зроблені з перловини і бувають насиляваиі на шнурки; сих гроший уживають лиш жінки.

— **Прогулька довкола землї.** По викінченю сибірской зелїзниці можна буде по думці російского міністерства зелїзниць виїхати собі на прогульку довкола землї, що буде тревати 33 днї. З Петербурга до Владивостока буде ся їхати 10 днїв зелїзницею (по 48 кільометрів на годину); з Владивостока до Сан-Франціско пароходом 10 днїв; з Сан-Франціско до Нового Йорку зелїзницею $4^{1}/_{2}$ дня; з Нового Йорку до Бреми пароходом 7 днїв; з Бреми до Петербурга зелїзницею $1^{1}/_{2}$ дня. Тепер найкоротшою дорогою можна ось як об'їхати землю довкола: Із Савземптон через Париж до Бріндізі $3^{1}/_{2}$ дня; з Бріндізі Суезким каналом до Йокогами 42 днї; з Йокогами до Сан-Франціско 10 днїв; з Сан-Франціско до Нового Йорку $4^{1}/_{2}$ дня; з Нового-Йорку до Савземптон 6 днїв. Разом треба до подорожи довкола землї 66 днїв.

— **Отруйниці.** Звістний єсть тамтогорічний процес шайки отруйників в Годмезе Вашаргелї на Угорщинї. Угорскі селяни допускали ся там убийств на великі розміри, аби забирати асекурацийні премії за обезпечених небіжчиків. Подібний процес розпочав ся знов з Темешварі. Отруйницями суть румуньскі селянки з Чебелї, котрі, аби вести свобідно розпустне житє, троїли чоловіків, любовників і дїтий. Троїли аршеником, а сїльский хірург, чоловік старий і невіжа, писав на посмертних картках, що небіжчики поумирали на кишковий нежит або навіть на запаленє легких. Але коли річ викрила ся і комісия повідкопувала трупи, найдено в них величезну скількість арпенику. На лаві обжалованих засїло чотирнайцять осіб; один з головних виновників умер в часї слїдства, а одна женщина збожеволїла. Процес буде тревати десять днїв.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Дня 30 червня с. р. передано до прилюдного ужитку зелїзницю долїшної Віденки Майдлїнґ-Гавптштрассе, Головний уряд цловий з перестанками Марґаретенґіртель, Пільґрамґассе, Кеттенбріккенґассе, Карльсплац і Штадтпарк. Рівночасно з отворенем згаданої зелїзниці отвирає ся застановлений рух особовий на шляху Майдлїнґ зел. полуд. Головний уряд цловий Віденьской зелїзниці сполучаючої (Wiener-Verbindungsbahn) і шлях зелїзничий Кайзер-Еберсдорф-Ляґергавс з перестанками Пратерштіц, Донав-Квебангоф і Мілїтершвіммшуле. Дотеперішний перестанок Пратер-Ляґергавс звинено а натомість отворено перестанок Анштелюнґсштрассе. Отворенє шляху Віденъ дворець зел. захід. Гайлїґенштадт відложено на пізнїйше, так що рух особовий відбуває ся тепер тільки на просторі Віденъ дворець зел. зах. Кляйн Швехат - Кайзер - Еберсдорф - Гайлїґенштадт-Пратер Ляґергавс.

Галицко-угорский рух спільний. З днем 1 серпня 1899 увійде в житє додаток I. до тарифи часть II. зшиток 1 з дня 1 лютого 1898. Додаток той містить в собі доповненя, зміни і поправки головної тарифи.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Будапешт 3 липня. Pesti Naplo доносить, що справа квотова буде непорішена аж до осени і що імовірно на сей рік означить висоту квоти сам Цїсар.

Мадрид 3 липня. Доносять о великих розрухах в Барцельонї і Валенциї. В однїй і другій місцевости жандармерия ужила оружия і поранила кількадесять осіб. В Валенциї ставляно навіть барикади і аж войско мусїло їх добувати приступом.

Париж 3 липня. Новий процес Золї відбуде ся дня 11 липня.

— Отже ти гадаєш, що то доведе до чогось, коли ти тут?

— Я гадаю, що доведе до неодного. Я вже вказав на ту кривду, яка тобі стала ся, а та гадка не дасть спокою твому стриеви. Я маю свої пляни, Реджінальде. Але ти мусиш бути терпеливим і спустити ся на мене.

— А чомуж ти не хочеш менї сказати, які то твої пляни?

— Бо они уложені ще лиш до половини. Я би міг незадовго виразнїйше говорити. Чи видиш он тих двоє людий в городї?

— Та виджу — то мій стрийко з своєю женою, — відповів Реджінальд з виразом нетерпеливости.

— А чи ти не гадаєш, що они щасливі? Я гадаю, що не довго того щастя. Прийде час, коли ґраф Освальд буде жалувати того, що оженив ся, коли буде то уважати за велику похибку в своїм житю і верне знов права попавшому в неласку братаничеви та зробить его знову своїм спадкоємцем, бо ти будеш єму здавати ся бодай приличнїйшим як его злощасна жінка.

— А хтож то все зробить? — спитав Реджінальд і здивований видивив ся на свого приятеля.

— Я — відповів доктор — але заким то зроблю, мусимо зробити згоду що до цїни за мою прислугу. Коли я стараю ся о то, щоби тобі дістала ся спадщина, то чей менї належить ся заплата.

— Або ти може гадаєш, що я би тобі не віддячив ся?

— То нї, мій любий, але я не числю на твою подяку — я хочу мати круглу суму готівкою. Майно твого стрия, коли дістанеш дві третини, буде тобі давати річно трийцять тисячів. При такім доходї будеш чей міг до двох лїт, скоро дістанеш спадщину, заплатити круглих двайцять тисячів фунтів.

— Двайцять тисячів фунтів?

— А вжеж, коли тобі то за богато, то й не говорім о тім. Справа дуже трудна і менї майже навіть не хоче ся брати ся до неї.

— Та бо менї то аж дивно, любий Вікторе. Менї не хоче ся вірити, щоби ти так зробив; але коли зробиш, то дістанеш тих двайцять тисячів.

— Добре — сказав Керрінґтон; — але я мушу мати чорне на білім. Виставши менї два векслї, один платний по роцї, а другий по двох роках.

— А як не дістану майна — бо не здає ся, щоби я до того часу дістав; мій стрий здоров, і....

— Тим не жури ся. Я виставлю тобі грамоту, котра зробить векслї неважними, скоро не дістанеш Рейнгемских посїлостий. Ось тут два остемпльовані аркушї, виповни їх і підпиши а дїло покінчене.

— То ти маєш навіть остемпльовані аркушї?

— Бо я, бачиш, чоловік, що робить інтереси.

— Вікторе — сказав Реджінальд Еверстронґ — ти якийсь такий страшний для мене, що я аж дрожу. Ти маєш в собі щось дїдьчого!

— Але як я тоту красну даму скину з єї висоти, то ти не будеш мене боятн ся, хоч би я був і справдешним дїдьком — сказав Керрінґтон і зі сардоньским усьміхом глянув на свого приятеля. — О, менї здає ся, що я тебе лїпше знаю Реджінальде, як ти мене.

— — — — — — — — — — —

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

Зі Львова

посп.	особ.	
відходить		
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	
приходить		
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·30	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).